

Jeg tror, at den interallierede Kommission er optraadt rigtigt dernede, men derfor kan det selvfølgelig godt være, at som Forholdene senere har forandret sig, kan vi meget vel tillade nogle at komme herind. Der er indkommet flere Andragender; de fleste har faaet Afslag, vi kunde ikke tillade dem at komme herind i Landet. En enkelt har faaet Tilladelse, og hvis der kommer flere af hans Slags, vil vedkommende ogsaa faa Tilladelse til at komme herind, uagtet jeg ved, at Bladene saa øjeblikkelig igen vil begynde at skrive — og det gjorde mig delvis ondt at se det —, at nu begynder den stærke Mand et vakle. Fordi man gør en Uret god igen, begynder man dog ikke at vakle, synes jeg. Det ærede Medlem Hr. Rode udtalte forleden Dag, at der er intet saa sødt som at gøre Uret god igen. Han tilføjede ganske vist „efter Sigende“. Altsaa: han har ikke selv prøvet det. Det vilde være mig en Glæde, hvis jeg kan se, at den allierede Kommission har handlet rigtigt, men at vi, som Forholdene nu er, kan tillade vedkommende at komme ind. Og hvorfor skulde Ministeriet saa ikke give den Tilladelse?

Det ærede Medlem Hr. Sundbo nævnte altsaa ikke Udvisninger foretagne af mig, men kun Udvisninger foretagne af den allierede Kommission. Hver Sag bliver undersøgt for sig, og det skulde glæde mig, om der blandt de Personer, det ærede Medlem Hr. Sundbo nævnte, var nogle, som vi kunde tillade at komme ind i Landet; men der var blandt dem, han nævnte, nogle, for hvilke jeg ikke tror, det vil lykkes, selv om der kom Andragender fra dem. Det er bl. a. blevet oplyst, at visse af de Folk var Kommuniste og urolige Hoveder. Det var allerede godtgjort, forinden de blev udvist, og det var bl. a. derfor, de blev udvist. Naar nu det ærede Medlem mener, at de først er blevet Kommuniste efter Udvisningen, og at det derfor egentlig var mig, der var Skyld i, at de var blevet Kommuniste, er det noget langt ude, idet jeg dels slet ikke har udvist dem, og dels var de paagældende allerede den Gang Kommuniste.

Jeg gentager min Tak, fordi man med Hensyn til Udvisningerne ikke har kritiseret den nuværende Regering paa nogen som helst Maade. Jeg tror, at Regeringen i dette meget vanskelige Forhold har valgt det rette. Vi er optraadt elskværdigt, men bestemt, og det vil vi ogsaa bestræbe os for at gøre i Fremtiden.

Dernæst er der en Sag, som jeg ganske kort vil berøre. Det er den Dom, som for et Par Dage siden er faldet ved Landsretten angaaende Len og Stamhuse. Man hører

allerede Antydning af, at der er gjort Lensbesidderne Uret. Det siges, at man burde have udsat Lovens Udførelse, indtil Spørgsmaalet var afgjort ved Højesteret; min Forgænger som Justitsminister skulde ikke være begyndt derpaa, og hans Efterfølger skulde ikke have fortsat dermed, forinden Spørgsmaalet var afgjort ved Højesteret. Jeg forstaar slet ikke den Betragtning. Det staar for mig — og det er mig en Glæde at kunne udtale det — saaledes, at hvis der er sket Lensbesidderne Uret her, er det Lensbesiddernes egen Skyld, thi de kunde øjeblikkelig have anlagt Sag, i saa Fald var Afgørelsen kommet meget hurtigt, i Stedet for, at der nu er hengaaet lang Tid. Jeg er derfor ogsaa glad ved, at min ærede Forgænger, da han blev spurgt om, hvorledes han vilde stille sig til et Sagsanlæg, saa vidt mig bekendt svarede, at der ikke vilde blive gjort formelle Vanskeligheder af nogen som helst Art, naar blot de vedkommende vilde fremskynde Sagen. Altsaa Ministeriet har lige fra første Færd, da det Spørgsmaal kom frem, gjort alt for at faa Sagen fremskyndet, og det samme tør jeg sige er sket i min Tid.

Hvad selve Dommen angaar, ser man nu Kritik fremsat over den. Jeg forstaar ikke dette. Vi Jurister er i alt Fald vant til at se en Overrettsdom og en Højesteretsdom gaa imod hinanden; og hvor utroligt det end lyder, forsvarer vi undertiden dem begge. Jeg skal søge kort at forklare dette. Vi har f. Eks. en Praksis, der er 100 Aar, eller lad os sige 50 Aar gammel. Saa kommer der en Sag for Overretten. Det kan være, at Overretten da siger: Vi er nødte til at følge den gamle Praksis, vi tør ikke forandre den; for hvis vi forandrer den, og et lignende Tilfælde kommer for Højesteret flere Aar senere, kan det hænde, at Højesteret vender tilbage til den gamle Praksis; det gaar ikke, vi maa derfor følge den gamle Praksis; saa kan Sagen komme til Højesteret; den staar mere frit og kan ganske rolig omgøre det, der er sket, naar Tiden er moden til det. At noget saadant er sket, har vi Eksempler paa. Jeg er vis paa, at alle Jurister i sligt Tilfælde siger: Overrettsdommen er rigtig, Overretten bør ikke forandre Praksis, for man har Højesterets Udtalelse for, at den Praksis nu skal forandres. Tilfælde, hvor en saadan Forandring af Praksis er blevet fastslaaet af Højesteret, foreligger fra de senere Aar.

Paa samme Maade med Hensyn til Teorien. En bestemt Anskuelse er herskende i Teorien. Saa siger Overretten, som er mere bundet af Teorien og Lovbudene: Vi tør ikke gaa bort fra den An-